

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/31352 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats Amsterdam, van 26 juni 2008 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 26 augustus 2005 heeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van [hierna: de vreemdeling] om hem een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen.

Bij besluit van 3 augustus 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 26 juni 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Amsterdam, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juli 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. C.H.M. van Altena, lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Van Altena
lid van de enkelvoudige kamer

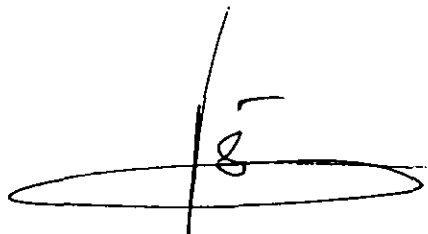
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 16 oktober 2008

210.

Verzonden: 16 oktober 2008

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line on the left, a horizontal line across the middle, and a stylized 'V' shape on the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

Uitspraak

artikel 8:70 en 8:84 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb)
j^o artikel 71 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000)

reg. nrs.: AWB 07/31352 en AWB 07/31353

V-nr:

inzake: geboren op van Marokkaanse nationaliteit,
wonende te , eiser/verzoeker, hierna te noemen eiser,
gemachtigde: mr. G. Kloosterziel, advocaat te Amsterdam,

tegen: de Staatssecretaris van Justitie, verweerder,
gemachtigde: mr. R.C. van Keeken, ambtenaar bij de Immigratie- en
Naturalisatiedienst van het ministerie van Justitie.

I. PROCESVERLOOP

1. Bij besluit van 26 augustus 2005 heeft verweerder de aanvraag van eiser van 10 september 2004 tot verlening van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder de beperking "medische behandeling" afgewezen.

Het daartegen ingestelde bezwaar is bij besluit van 3 augustus 2007, verzonden 6 augustus 2007, ongegrond verklaard.

Op 7 augustus 2007 heeft de rechtbank het beroepschrift van eiser ontvangen. Bij brief van 7 augustus 2007 heeft eiser verzocht een voorlopige voorziening te treffen, die ertoe strekt de uitzetting te verbieden totdat op het beroep is beslist.

2. Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 28 mei 2008. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen door zijn voornoemde gemachtigde.

3. De voorzieningenrechter/rechtbank, hierna te noemen: de rechtbank, heeft het onderzoek ter zitting gesloten.

II. FEITEN

De rechtbank gaat uit van de volgende feiten.

1. Eiser bevindt zich sinds 1989 in Nederland. Sinds 1997 heeft hij vier keer eerder een verblijfsvergunning regulier gevraagd op diverse gronden, die door verweerder en zijn rechtsvoorganger telkens zijn afgewezen. Ook diverse beroepsprocedures leidden niet tot de gevraagde verblijfsvergunning.

2. Eiser heeft sinds 2000 last van psychische klachten. Hij lijdt aan een depressieve stoornis met psychotische kenmerken of een schizoaffectieve stoornis. Tevens heeft eiser last van een perianale fistel, waar hij sinds 1993 vijf keer aan is geopereerd.

3. Het Bureau Medische Advisering (BMA) heeft op 28 juli 2005 advies uitgebracht. Volgens dit advies leidt het uitblijven van behandeling op korte termijn tot een medische noodsituatie. Voor de psychische klachten heeft het BMA aangegeven dat er voldoende adequate behandelmogelijkheden in Marokko aanwezig zijn. Gezien de huidige medische inzichten acht het BMA eiser in staat te reizen met gangbare vervoermiddelen als boot, trein, bus, auto en vliegtuig. Het BMA meent aanwijzingen te hebben dat enige medische voorziening voor, tijdens of direct na de reis noodzakelijk is in de vorm van begeleiding door een psychiatrisch geschoold hulpverlener. Eiser dient gedurende de reis de beschikking te hebben over de voor hem voorgeschreven medicatie. Het rapport van het BMA van 20 april 2007 voegt daaraan toe dat er voor de perianale fistel behandeling en controle door een chirurg verkrijgbaar zijn in Marokko. Ook de door eiser gebruikte medicatie of equivalenten zijn in Marokko verkrijgbaar.

III. STANDPUNTEN PARTIJEN

1. Verweerder heeft de aanvraag van eiser om een verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd onder de beperking "medische behandeling" afgewezen, omdat eiser niet beschikt over een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Tevens heeft verweerder beslist dat er geen redenen zijn om eiser vrij te stellen van het mvv-vereiste, omdat eiser in staat is te reizen en er geen sprake is van een onbillijkheid van overwegende aard als bedoeld in artikel 3.71, vierde lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (Vb 2000). Het bestreden besluit is (mede) gebaseerd op adviezen van het BMA van 26 juli 2005 en 20 april 2007. Verweerder meent, op grond van de adviezen van het BMA, dat eiser in staat kan worden geacht te reizen en dat er voldoende behandelmogelijkheden zijn in het land van herkomst. Dat eiser lang moet reizen en geen zorgverzekering kan afsluiten, is niet relevant. Dat hij geen woonruimte meer heeft en dat het niet gebruikelijk is dat hij bij een broer gaat wonen, is onvoldoende aanleiding om hem vrij te stellen van het mvv-vereiste. De stelling van eiser, dat het voor hem praktisch niet haalbaar is de reis onder psychiatrische begeleiding naar Marokko te ondernemen, verwerpt verweerder, omdat het zijn eigen verantwoordelijkheid is voor die begeleiding te zorgen. Zijn beide broers in Marokko kunnen hem financieel ondersteunen. Evenmin vormt de stelling dat eiser volledig is ingeburgerd reden eiser vrij te stellen van het mvv-vereiste, omdat niet aannemelijk is geworden dat hij zodanig geïntegreerd is geraakt in de Nederlandse samenleving en het land van herkomst zodanig ontwend is geraakt, dat verweerder terugkeer naar het land van herkomst redelijkerwijs niet van hem kan vergen.

2. Eiseres heeft - zakelijk weergegeven - de volgende beroepsgronden tegen het bestreden besluit aangevoerd:

- a. Het advies van het BMA met de voorwaarde dat eiser slechts kan reizen onder begeleiding van een psychiatrisch verpleegkundige, had voor verweerder aanleiding moeten zijn vrijstelling te verlenen van het mvv-vereiste, omdat het praktisch niet haalbaar is in begeleiding te voorzien. Bovendien heeft verweerder niet meegewogen hetgeen op de hoorzitting naar voren is gebracht, namelijk dat begeleiding niet van toepassing is bij mvv-aanvragen, maar alleen bij gedwongen uitzetting.
- b. Eiser is dagelijks aangewezen op medische zorg. Eiser is niet in staat de medische zorg te bekostigen. Een adequate medische behandeling is er daarom niet in het land van herkomst. Bovendien is eiser afhankelijk van mantelzorg en die ontbreekt in Marokko.
- c. Het stellen van het mvv-vereiste leidt tot een onbillijkheid van overwegende aard. Voorts stelt eiser dat verweerder hem om humanitaire redenen – eiser is al sinds 1989 in Nederland – het verblijf in Nederland niet mag ontzeggen. Verweerder heeft de bevoegdheid af te wijken van zijn beleid. Eiser is ernstig ziek en al 18 jaar in Nederland. De gevolgen van het besluit zijn voor eiser onevenredig in verhouding tot het belang van verweerder. Er is geen Nederlands belang dat zich verzet tegen de aanwezigheid van eiser in Nederland.

IV. OVERWEGINGEN

De rechtbank overweegt als volgt.

1. Ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 wordt het ontbreken van een geldige mvv niet tegengeworpen, indien het voor de desbetreffende vreemdeling, gelet op diens gezondheidstoestand, niet verantwoord is om te reizen.
2. Op grond van artikel 3.71, vierde lid, van de Vw 2000 kan verweerder het niet beschikken over een mvv aan de vreemdeling niet tegenwerpen, indien toepassing daarvan naar zijn oordeel zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard.
3. Volgens paragraaf B1/1.2.1 van de Vc 2000 wordt voor de uitoefening van de bevoegdheid als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 beoordeeld of de desbetreffende vreemdeling in staat is naar het land van herkomst te reizen en daar de behandeling van de mvv-aanvraag af te wachten.
4. Volgens paragraaf B8/3.3 van de Vc 2000 wordt, indien het gelet op de gezondheidstoestand van de vreemdeling niet verantwoord is om te reizen, de aanvraag ingevolge artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 niet afgewezen wegens het ontbreken van een mvv. In de overige gevallen kan ingevolge artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000 (hardheidsclausule) vrijstelling worden verleend van het mvv-vereiste indien de terugkeer van de vreemdeling in verband met de medische noodsituatie zal leiden tot een onbillijkheid van overwegende aard. Volgens paragraaf B8/4 van de Vc 2000 worden omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het land van herkomst betreffen niet betrokken bij de beoordeling van aanvragen tot het verlenen van een verblijfsvergunning regulier onder de beperking "medische behandeling" of "vanwege medische noodsituatie".
5. Volgens paragraaf B1/4.1.1 van de Vc 2000 is geen sprake van een zeer uitzonderlijk geval, dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft, indien de desbetreffende vreemdeling stelt dat de noodzakelijke "medische behandeling" aan terugkeer naar het land van herkomst in de weg staat, maar hij niet heeft aangetoond dat er sprake is van een medische noodsituatie. Van een medische noodsituatie is, aldus paragraaf B8/3.1 van de Vc 2000, sprake als betrokkene lijdt aan een stoomis, waarvan op basis van de huidige medisch-wetenschappelijke inzichten vast staat dat het achterwege blijven van behandeling op korte termijn zal leiden tot overlijden, invaliditeit of een andere vorm van ernstige geestelijke of lichamelijke schade. Onder "korte termijn" wordt verstaan binnen een termijn van drie maanden. Volgens paragraaf B8/3.2 van de Vc 2000 wordt van de voorwaarden voor een medische noodsituatie in beginsel niet afgeweken op grond van omstandigheden die de feitelijke toegankelijkheid van de zorg betreffen.
6. In de eerste plaats dient de rechtbank de vraag te beantwoorden of eiser in staat is te reizen als bedoeld in artikel 17, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft conform de adviezen van het BMA aangegeven dat eiser in staat is te reizen, mits hij gedurende de reis begeleiding krijgt van een psychiatrisch verpleegkundige. Verweerder heeft gesteld dat het de eigen verantwoordelijkheid van eiser is voor de begeleiding te zorgen. Eiser heeft aangegeven dat het voor hem praktisch niet mogelijk is voor de noodzakelijke begeleiding te zorgen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder zich, gelet op het advies van het BMA, in redelijkheid op het standpunt kon stellen dat eiser, gelet op zijn gezondheidstoestand, in staat is te reizen, zij het onder begeleiding. Verweerder heeft naar het oordeel van de rechtbank terecht gesteld dat het de eigen verantwoordelijkheid van eiser is voor de noodzakelijke begeleiding te zorgen. Daarbij neemt de rechtbank in aanmerking het beleid van verweerder, waar hij ter zitting op heeft gewezen, dat wanneer verweerder eiser uitzet, verweerder in de noodzakelijke begeleiding zal voorzien.
7. Voor de vraag of eiser in een medische noodsituatie terecht zal komen, wanneer hij naar zijn land van herkomst terug dient te keren, acht de rechtbank het volgende van belang. Tussen partijen is niet in geschil hetgeen het BMA in zijn adviezen van 26 juli 2005 en 20 april 2007 daaromtrent heeft vermeld. Het BMA heeft aangegeven dat er op korte termijn een medische noodsituatie is te

verwachten, gelet op het risico van psychotische decompensatie, wanneer een ambulante psychiatrische behandeling, medicatie en specifieke opvang uitblijven. Het BMA merkt echter op dat er in het land van herkomst voldoende behandelmogelijkheden zijn en de medicatie, die eiser nodig heeft, in het land van herkomst is te krijgen. Eiser heeft aangevoerd dat het financieel onmogelijk is de voor hem noodzakelijke behandeling te ondergaan in Marokko. De rechtbank is van oordeel dat de door eiser aangevoerde omstandigheden de feitelijke toegankelijkheid van de medische zorg in het herkomstland betreffen, zij hebben geen betrekking op de vraag of de medische zorg beschikbaar is. De rechtbank volgt verweerder in zijn oordeel dat die omstandigheden geen rol spelen bij de beantwoording van de vraag of er voldoende adequate behandelmogelijkheden in het land van herkomst zijn. Volgens vaste rechtspraak, zoals onder meer blijkt uit de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 08 februari 2007; nr. 200605170/1, is dit beleid niet onredelijk. Daarom acht de rechtbank het beroep op dit punt ongegrond.

8. Nu niet aannemelijk is gemaakt dat eiser bij terugkeer in een medische noodsituatie zal geraken, volgt uit het door verweerder gevoerde beleid, zoals neergelegd in paragraaf B1/4.1.1 van de Vc 2000, dat er geen sprake is van een zeer uitzonderlijk geval, dat tot toepassing van de hardheidsclausule aanleiding geeft. De rechtbank acht dat beleid niet onredelijk. Daarom verwerpt de rechtbank het beroep van eiser op de hardheidsclausule.

9. Eiser heeft voorts aangegeven dat hij mantelzorg nodig heeft en dat die zorg in Marokko niet beschikbaar is. Eiser geeft daarmee aan dat de aard van zijn aandoening het noodzakelijk maakt dat derden, met name familieleden of vrienden, hem verzorgen. Eiser heeft niet onderbouwd dat de aard van de aandoening meebrengt dat hij mantelzorg behoeft, noch dat deze in Marokko niet beschikbaar is. Een en ander blijkt ook niet uit de adviezen van het BMA. Daarom verwerpt de rechtbank deze beroepsgrond.

10. Eiser heeft ten slotte een beroep gedaan op humanitaire redenen. De rechtbank is van oordeel dat de omstandigheden die eiser aanvoert er niet toe kunnen leiden dat eiser zijn aanvraag tot verlening van een verblijfsvergunning in Nederland mag afwachten. In de eerste plaats acht de rechtbank daartoe van belang dat de mvv-procedure naar haar aard een tijdelijke procedure is en eiser dus in beginsel slechts tijdelijk in Marokko zal verblijven. Eiser verblijft weliswaar al 18 jaar in Nederland, maar diverse weigeringen hem een verblijfsvergunning te verlenen, hebben hem er niet toe gebracht naar Marokko terug te keren. Verder heeft eiser 27 jaar in Marokko gewoond en niet is gebleken dat eiser zodanig geïntegreerd is in de Nederlandse samenleving en tegelijkertijd zodanig los is komen te staan van de Marokkaanse samenleving dat verweerder daarin aanleiding had moeten zien op grond van artikel 3.71, vierde lid, van het Vb 2000, vrijstelling te verlenen van het mvv-vereiste.

11. De door eiser aangevoerde omstandigheden vormen voorts evenmin bijzondere omstandigheden op grond waarvan verweerder van het beleid omtrent medische behandeling, zoals neergelegd in paragraaf B8/4 van de Vc 2000, had moeten afwijken. Het beroep op artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht acht de rechtbank daarom eveneens ongegrond.

12. Nu de rechtbank eisers beroep ongegrond zal verklaren en hij om een verbod op uitzetting heeft gevraagd totdat op het beroep is beslist, is er naar het oordeel van de rechtbank geen grond meer om de voorlopige voorziening toe te wijzen.

13. Van omstandigheden op grond waarvan verweerder het griffierecht zou moeten vergoeden of de rechtbank één van de partijen zou moeten veroordelen in de door de andere partij gemaakte proceskosten, is de rechtbank niet gebleken.

V. BESLISSING

De rechtbank

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/31352

- verklaart het beroep ongegrond.

De voorzieningenrechter

in de zaak geregistreerd onder nummer: AWB 07/31353

- wijst het verzoek af.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.H. Beestman, voorzitter, tevens voorzieningenrechter, in tegenwoordigheid van mr. E.M. de Buur, griffier, en in het openbaar uitgesproken op 26 juni 2008.

De griffier

De voorzitter

Afschrift verzonden op:

Conc.: HB

Coll: EdB

D: C

Tegen deze uitspraak staat hoger beroep open bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (adres: Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage). De termijn voor het instellen van hoger beroep bedraagt vier weken. Naast de vereisten waaraan het beroepschrift moet voldoen op grond van artikel 6:5 van de Awb (zoals het overleggen van een afschrift van deze uitspraak) dient het beroepschrift ingevolge artikel 85, eerste lid, van de Vw 2000 een of meer grieven te bevatten. Artikel 6:6 van de Awb (herstel verzuim) is niet van toepassing. Tegen de uitspraak op het verzoek om een voorlopige voorziening staat geen rechtsmiddel open.

VOOR KOPIE CONFORME GRIFFIER DER
AFDELING VREEMDELINGENZAKEN, 'S-GRAVENHAGE

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
24 JUL 2008	
AANK:	
BEHANDELD: DO:	PAR:

Hoger beroepschrift ingevolge artikel 69, eerste lid, Vw 2000

Aan de Afdeling
Bestuursrechtspraak van de
Raad van State
te 's- G R A V E N H A G E

Geeft eerbiedig te kennen:

geboren op van Marokkaanse
nationaliteit, wonende:
te dezer zake domicilie gekozen hebbende aan de Hillegomstraat
12-14 1058 LS Amsterdam, ten kantore van de advocaat en
procureur Mr G. Kloosterziel, die voor appellant als
gemachtigde met de macht en het recht van substitutie zal
optreden;

dat appellant hierbij in hoger beroep komt van de uitspraak
van de Rechtbank te 's-Gravenhage, zittinghoudende te
Amsterdam, d.d. 26 juni 2008 - verzenddatum: 30 juni 2008 -,
inhoudende de ongegrondverklaring van het beroep van de
beschikking van 3 augustus 2007 - verzenddatum: 6 augustus
2007 - van de Staatssecretaris van Justitie, waarbij het
bezwaarschrift van appellant tegen de weigering hem een
verblijfsvergunning te verstrekken ongegrond is verklaard;

dat appellant hierna de gronden van dit hoger beroep - en
waartoe het hoger beroep strekt - opgeeft;

dat appellant op 10 september 2004 een aanvraag heeft
ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning voor
bepaalde tijd als bedoeld in artikel 14 van de Vw 2000 onder
de beperking "voor het ondergaan van medische behandeling".

dat de aanvraag van appellant om een verblijfsvergunning is
afgewezen daar appellant wordt tegengeworpen dat hij niet in
het bezit is van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf
en hij niet in aanmerking komt voor vrijstelling van het mvv-
vereiste.

dat appellant weliswaar erkent dat hij niet in het bezit is
van een geldige machtiging tot voorlopig verblijf, echter dat
ten onrechte wordt geconcludeerd dat hij niet vrijgesteld kan
worden van het mvv-vereiste.

dat vaststaat dat appellant een vorm van zorg nodig heeft voor
behandeling van zijn psychische klachten.

dat voorts vaststaat dat het BMA in het advies heeft aangegeven dat appelland slechts onder begeleiding van een psychiatrisch verpleegkundige kan reizen omdat er op korte termijn een medische noodsituatie is te verwachten, gelet op het risico van psychotische decompensatie, wanneer een ambulante psychiatrische behandeling, medicatie en specifieke opvang uitblijven.

dat de Rechtbank ten onrechte overweegt dat niet aannemelijk is gemaakt dat appelland bij terugkeer in een medische noodsituatie zal geraken, immers het BMA heeft anders geconcludeerd.

dat appelland voorts in bezwaar heeft aangevoerd dat hij vanwege zijn lange verblijf hier in Nederland geen contact meer heeft met familie in Marokko, zodat geen opvang voor hem aanwezig is bij terugkeer. Ten onrechte heeft de Rechtbank aan deze grond geen overweging gewijd.

dat de rechtbank voorts geheel voorbij gaat aan appellands beroepsgrond dat het voor hem praktisch niet mogelijk is - om financiële redenen- om zelf voor psychiatrische begeleiding zorg te dragen;

dat appelland hieromtrent opmerkt dat het BMA-advies gevolgd wordt door appelland, waar het spreekt over de noodzaak dat psychiatrische begeleiding door een verpleegkundige bij terugkeer noodzakelijk is;

dat appelland zijn grief tegen de bestreden uitspraak met name richt op hetgeen de rechtbank overwogen heeft met betrekking tot de bewijslast van appelland om aan te tonen dat hij bij terugkeer in een medische noodsituatie zal geraken en daarmee het beroep op de hardheidsclausule heeft verworpen;

dat de rechtbank geheel voorbijgegaan is aan het gegeven dat appelland aan ernstige psychische klachten lijdt en het om die reden voor hem niet mogelijk is zonder begeleiding te reizen, mede gelet op het BMA advies;

dat door bovengenoemde individuele omstandigheden het tegenwerpen van het mvv-vereiste een onbillijkheid van overwegende aard met zich meebrengt;

dat het voorgaande in samenhang bezien met het langdurig verblijf (18 jaar) in Nederland en als gevolg van dit langdurig verblijf is het zwaartepunt van zijn sociaal-maatschappelijk bestaan geheel hier te lande komen liggen, leidt tot de conclusie dat een terugkeer naar Marokko leidt tot gevolgen die onevenredig zijn met het doel waartoe de beleidsregels dient en is derhalve in strijd met art. 4:8 van de Algemene Wet Bestuursrecht.

dat appellant van mening is dat bij afweging van alle betrokken belangen verweerder niet in redelijkheid tot het bestreden besluit heeft kunnen komen;

dat het bestreden besluit derhalve in strijd is met het recht, met name doordat niet met alle in aanmerking komende belangen is rekening gehouden;

Appellant verzoekt Uw College op deze en/of ambtshalve nader aan te voeren gronden het bestreden besluit te vernietigen en te bepalen dat aan appelland alsnog een verblijfsvergunning wordt afgegeven.

Amsterdam, 23 juli 2008

Gemachtigde

